KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
15. december 2000 *

I sag C-361/00 P(R),

Cho Yang Shipping Co. Ltd, Seoul (Sydkorea), ved solicitors N. Bromfield og C. Thomas og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet De Bandt, Van Hecke, Lagae og Loesch, 11, rue Goethe,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 28. juni 2000 af præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-191/98 R(II), Cho Yang Shipping mod Kommissionen (Sml. II, s. 2551), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse, samt at:

— gennemførelsen af Kommissionens beslutning 1999/243/EF af 16. september 1998 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 og 86 (sag

* Processprog: engelsk.

IV/35.134 — Trans-Atlantic Conference Agreement) (EFT 1999 L 95, s. 1), for så vidt som appellanten i henhold til beslutningens artikel 8 er blevet pålagt en bøde på 13 750 000 EUR udsættes, indtil endelig dom er afsagt i sag T-191/98, Atlantic Container Line m.fl. mod Kommissionen, og i en eventuel heraf følgende appelsag

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R. Lyal, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

efter at have hørt generaladvokaten, F.G. Jacobs,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 29. september 2000 har Cho Yang Shipping Co. Ltd i medfør af artikel 225 EF og artikel 50, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af den kendelse, som præsidenten for Retten i Første Instans afsagde den 28. juni 2000 i sag T-191/98 R(II), Cho Yang Shipping mod Kommissionen (Sml. II, s. 2551, herefter »den appellerede kendelse«), hvori Retten afviste en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning 1999/243/EF af 16. september 1998 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 og 86 (sag IV/35.134 — Trans-Atlantic Conference Agreement) (EFT 1999 L 95, s. 1, herefter »den anfægtede beslutning«), for så vidt som appellanten i henhold til beslutningens artikel 8 er blevet pålagt en bøde på 13 750 000 EUR.

2 Ud over ophævelsen af den appellerede kendelse nedlægger appellanten påstand om,

— at gennemførelsen af den anfægtede beslutning, i det omfang selskabet i beslutningens artikel 8 er blevet pålagt en bøde på 13 750 000 EUR udsættes, indtil endelig dom er afsagt i sag T-191/98, Atlantic Container Line m.fl. mod Kommissionen, og i en eventuel heraf følgende appelsag

— at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

3 I øvrigt har appellanten anmodet om at få mulighed for at fremkomme med bemærkninger med hensyn til behandlingen af de fortrolige oplysninger, der vil kunne være indeholdt i den kendelse, der afsiges som afslutning på nærværende sag.

4 Ved processkrift indleveret til Justitskontoret den 20. oktober 2000 indgav Kommissionen sine bemærkninger til Domstolen.

De relevante retsregler, de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

5 De relevante retsregler og de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for retssagen, og sagens behandling ved Retten er beskrevet på følgende måde i den appellerede kendelse:

»1 Det sagsøgende selskab var et af de 15 rederier, der var parter i Trans-Atlantic Agreement (herefter »TAA«), en linjekonference vedrørende linjefart over Atlanterhavet mellem Nordeuropa og USA. Konferencen trådte i kraft den 31. august 1992.

2 Den 19. oktober 1994 vedtog Kommissionen beslutning 94/980/EF om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/34.446 — Trans-Atlantic Agreement) (EFT L 376, s. 1), hvorved Kommissionen fastslog, at visse af TAA's bestemmelser, herunder bestemmelserne vedrørende visse landtransportydelser på Fællesskabets område, var i strid med EF-traktatens arti-

kel 85, stk. 1 (nu artikel 81, stk. 1, EF), og afviste at bringe traktatens artikel 85, stk. 3, og artikel 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 1017/68 af 19. juli 1968 om anvendelse af konkurrenceregler for transport ad jernbane, ad landeveje og ad sejlbare vandveje (EFT 1968 I, s. 295) i anvendelse på de nævnte bestemmelser. I henhold til beslutning 94/980 skulle adressaterne bl.a. afholde sig fra en prisfastsættelsespraksis, der kunne have samme eller tilsvarende formål eller virkning som bestemmelserne i TAA.

3 Efter en række drøftelser med Kommissionen anmeldte parterne i TAA den 5. juli 1994 en ny aftale til Kommissionen. Aftalen skulle erstatte TAA og var betegnet Trans-Atlantic Conference Agreement (herefter »TACA«) og trådte i kraft den 24. oktober 1994.

4 Den 16. september 1998 vedtog Kommissionen [den anfægtede beslutning].

5 Det fastslås i [den anfægtede beslutnings] artikel 1, 2 og 3, at parterne i TACA har overtrådt bestemmelserne i traktatens artikel 85, stk. 1, i artikel 53, stk. 1, i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) og i artikel 2 i forordning nr. 1017/68, idet de havde indgået en aftale, i henhold til hvilken de havde udøvet en række konkurrencefor[-drej]ende aktiviteter.

6 Det fremgår af artikel 5 og 6 i [den anfægtede beslutning], at sagsøgeren og de øvrige parter i TACA har overtrådt bestemmelserne i traktatens artikel 86

(nu artikel 82 EF) og i EØS-aftalens artikel 54 ved at have ændret konkurrencestrukturen på markedet på en sådan måde, at det har styrket deres kollektive dominerende stilling, og ved at pålægge begrænsninger med hensyn til adgangen til at indgå servicekontrakter og disses indhold.

7 I henhold til artikel 8 i [den anfægtede beslutning] blev parterne i TACA pålagt en bøde for de i artikel 5 og 6 konstaterede overtrædelser, som for sagsøgerens vedkommende udgjorde 13 750 000 EUR. Artikel 10 bestemmer, at de i artikel 8 angivne bøder skulle betales senest tre måneder fra meddelelsen af [den anfægtede beslutning]. Efter udløbet af denne frist påløber der automatisk renter 7,5%.

8 Ved skrivelse af 25. september 1998 meddelte Kommissionen sagsøgeren [den anfægtede beslutning]. I skrivelsen præciserede Kommissionen, at såfremt sagsøgeren anlagde sag ved Retten, ville Kommissionen ikke skride til inddrivelse af bøden, så længe sagen verserer for Retten, dog under forudsætning af, at der beregnes renter 5,50% af fordringen fra det tidspunkt, hvor betalingsfristen udløber, og at sagsøgeren senest på dette tidspunkt stiller en for Kommissionen acceptabel bankgaranti, som omfatter såvel hovedstolen som renterne.

9 Ved skrivelse af 2. december 1998 anmodede sagsøgeren om at blive fritaget for forpligtelsen til at stille en bankgaranti eller for at betale bøden.

10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. december 1998 har sagsøgeren og 11 andre rederier, der er parter i TACA, i medfør af EF-

traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF) anlagt sag med påstand om annullation af [den anfægtede beslutning] (sag T-191/98).

11 Ved skrivelse af 9. juni 1999 afviste Kommissionen sagsøgerens anmodning og anførte, at den var villig til at acceptere:

»a) en tidsmæssigt begrænset bankgaranti (f.eks. af et års varighed) i henhold til vedlagte standard-bankgaranti

b) en betalingsordning, hvorefter selskabet kan betale i rater, dog på betingelse af, at der beregnes morarenter, og at der for hovedstolen er stillet en almindelig bankgaranti«.

12 I den standard-bankgaranti, der var vedlagt som bilag til skrivelsen, var der oprindelig fastsat en varighed på et år, der blev fornyet automatisk for nye etårsperioder, medmindre banken tilbagekalder garantien. I så fald skal sagsøgeren betale bøden, med tillæg af renter, inden for en frist på 14 dage.

13 Ved processkrift indleveret til Justitskontoret den 19. oktober 1999 har sagsøgeren i medfør af artikel 242 EF fremsat nærværende begæring om

— udsættelse af gennemførelsen af [den anfægtede beslutning], for så vidt som sagsøgeren i henhold til beslutningens artikel 8 er blevet pålagt en

bøde på 13 750 000 EUR, indtil der er truffet endelig afgørelse i sag T-191/98 og i alle hermed forbundne appelsager, og indtil der er afsagt kendelse i nærværende sag om foreløbige forholdsregler

— at Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med nærværende sag om foreløbige forholdsregler.

[...]

15 Kommissionen er fremkommet med sine skriftlige bemærkninger den 29. oktober 1999.

16 Retten har under retsmødet anmodet sagsøgeren om at besvare visse skriftlige spørgsmål.

17 Parterne har afgivet mundtlige indlæg den 12. november 1999. Under retsmødet blev sagsøgeren anmodet om at uddybe sine svar på de skriftlige spørgsmål. Den 3. december 1999 fremkom Kommissionen med bemærkninger til sagsøgerens supplerende svar, der var indgået til Justitskontoret den 26. november 1999.

18 Den 7. december 1999 anmodede Retten sagsøgeren om at fremkomme med bemærkninger til visse spørgsmål, som Kommissionen havde rejst i sine bemærkninger af 3. december 1999. Sagsøgeren svarede ved skrivelse indleveret til Justitskontoret den 15. december 1999.

19 Ved kendelse af 15. december 1999 (sag T-191/98 R II, Cho Yang Shipping mod Kommissionen, Sml. II, s. 3909) traf Retten bestemmelse om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede beslutning, indtil der var afsagt kendelse som afslutning på nærværende sag om foreløbige forholdsregler, ligesom Retten udtalte, at sagsøgeren skulle indlevere sine regnskaber vedrørende det regnskabsår, der afsluttedes den 31. december 1999, forsynet med revisionspåtegning af et internationalt anerkendt revisionsfirma, ledsaget af en skrivelse fra det pågældende firma, hvorved det blev attesteret, at der i det pågældende regnskab var hensat et beløb til imødegåelse af den bøde, sagsøgeren var blevet pålagt ved beslutning 1999/243, såvel hovedstolen som renter. Endelig var det i punkt 3 i kendelsens konklusion præciseret, at der blev beregnet renter 7,5% af den bøde, sagsøgeren var blevet pålagt, jf. artikel 10 i [den anfægtede beslutning], indtil nærværende sag om foreløbige forholdsregler var afsluttet.

20 Den 31. marts 2000 indleverede sagsøgeren til Justitskontoret en rapport fra revisionsfirmaet Seo Il & Company, der fremlagde sagsøgerens årsregnskab for 1999. Ved skrivelse indleveret til Justitskontoret den 19. april 2000 fremkom Kommissionen med bemærkninger til årsregnskabet.«

Den appellerede kendelse

6 I den appellerede kendelse afviste Rettens præsident begæringen om foreløbige forholdsregler.

7 Retten afviste umiddelbart appellantens argumenter med henblik på at opnå foreløbige forholdsregler, indtil der var taget endelig stilling til en appel iværksat mod Rettens dom i sagen Atlantic Container Line m.fl. mod Kommissionen. Retten fastslog i den appellerede kendelses præmis 41, at den ikke havde kompetence til i forbindelse med behandlingen af en begæring om foreløbige forholdsregler at anordne foreløbige forholdsregler, der skal have retsvirkninger, indtil Domstolen har afsagt dom vedrørende en appel, der måtte blive iværksat til prøvelse af den dom Retten afsiger som afslutning på hovedsagen.

8 Retten konstaterede herefter i præmis 42, at det sagsøgende selskab havde nedlagt påstand om, at gennemførelsen af den anfægtede beslutning blev udsat, for så vidt som sagsøgeren i henhold til beslutningens artikel 8 var blevet pålagt en bøde på 13 750 000 EUR, selv om Kommissionen i sin skrivelse af 25. september 1998 havde præciseret, at hvis Cho Yang anlagde sag, ville Kommissionen ikke skride til inddrivelse af bøden, såfremt selskabet stillede en bankgaranti, der omfattede bøden, såvel hovedstolen som renter. Begæringen om udsættelse af gennemførelsen havde ifølge Retten herefter ikke noget andet formål end at opnå fritagelse for forpligtelsen til at stille en bankgaranti som betingelse for, at den bøde, der var pålagt i henhold til den anfægtede beslutning, ikke straks blev inddrevet. Sagsøgerens begæring kunne således kun tages til følge, såfremt der forelå ganske særlige omstændigheder, idet det i artikel 242 EF opstillede princip, hvorefter et sagsanlæg ikke har opsættende virkning, ellers ville blive indholdsløst (jf. kendelsen afsagt af Domstolens præsident i sagen AEG mod Kommissionen og kendelse af 14.12.1999, sag C-364/99 P(R), DSR-Senator Lines mod Kommissionen, Sml. I, s. 8733, præmis 48).

9 Da Kommissionen anerkendte, at der var tale om fumus boni juris, undersøgte Retten i præmis 43, om det sagsøgende selskab havde bevist, at det ikke kunne stille den krævede garanti uden at bringe sin egen eksistens i fare, og at betingelsen vedrørende uopsættelighed derfor var opfyldt. I den sammenhæng måtte det i lyset af det sagsøgende selskabs objektive økonomiske situation vurderes, hvilken betydning de skrivelser havde, hvorved bankerne havde afslået at yde den krævede garanti.

10 For at kunne foretage en sådan undersøgelse, som forudsatte en kompliceret analyse af en række bogholderimæssige og økonomiske oplysninger, og under hensyntagen til, at afslutningen af regnskabet for regnskabsåret 1999 var nært forestående, anmodede Retten i kendelsen af 15. december 1999 i sagen Cho Yang Shipping mod Kommissionen om, at sagsøgeren inden den 1. april 2000 skulle fremlægge regnskaberne for sit seneste regnskabsår.

11 Efter denne undersøgelse fastslog Retten i den appellerede kendelses præmis 45, at selskabet ikke havde godtgjort, at det stod over for en risiko for at lide skade, som kunne begrunde en udsættelse af gennemførelsen.

12 Retten understregede i den forbindelse i præmis 46 og 47, at de af sagsøgeren påberåbte problemer udsprang af omstændigheder, som fandt sted forud for den anfægtede beslutning. Allerede siden 1995 havde det sagsøgende selskab betydelige gældsbyrder. Selskabets økonomiske situation forværredes i 1996 og blev yderligere forværret af den økonomiske og monetære krise i Asien i 1997.

13 Retten konstaterede dog i præmis 48, at situationen for det sagsøgende selskab var blevet væsentligt forbedret siden 1998. For det første blev sagsøgerens passiver nedbragt med mere end 16% fra 1997 til 1998 og med mere end 34% fra 1998 til 1999. De udgjorde i 1999 557 mia. KRW (koreanske wons), dvs. halvdelen af passiverne i 1997. Dernæst havde selskabet takket være en omstruktureringsplan aftalt mellem Seoul Bank og Cho Yang Group ved udgangen af regnskabsåret 1999 kunnet bringe de 480 mia. KRW i overført tab fra det foregående regnskabsår ud af verden og fremlægge et driftsresultat på 46 mia. KRW, hvilket skal ses i forhold til et nettoresultat på mere end 253 mia. KRW. I regnskabsåret 1999 var det sagsøgende selskabs egenkapital gået fra -427 mia. KRW til 96 mia. KRW, således at dets gældskvotient (passiver/egenkapital) udgjorde 6, hvilket var næsten fem gange mindre end i 1996. Selskabets rentebyrde faldt fra 117 mia. KRW til 73 mia. KRW. I løbet af andet kvartal 1999 kunne sagsøgeren notere bedre resultater, end det havde forventet, da det indgav begæringen om foreløbige forholdsregler.

14 Retten erkendte i præmis 49, at på trods af den positive udvikling ville en øjeblikkelig afhændelse af selskabets skibe og faste ejendomme ikke tilvejebringe tilstrækkelige likvide midler til, at bøden kunne betales. Det fremgik imidlertid ligeledes af sagen, at det sagsøgende selskab havde andele i selskaberne Dong Seoul og Dong Young Shipping, som skulle afhændes som led i omstruktureringsplanen, og som havde en værdi, der langt oversteg bøden.

15 Endeligt fremhævede Retten i præmis 50, at sagsøgeren havde et vist spillerum for selvfinansiering. Selv om selskabets likvide midler i 1999 var mindre end det, der krævedes for at betale bøden, burde det have givet det sagsøgende selskab mulighed for at skaffe sig en bankgaranti, eller, i modsat fald, at tilvejebringe den

fornødne kapital til at kunne betale bøden. De afslag, de banker, som sagsøgeren havde forespurgt, havde meddelt, og som lå forud for offentliggørelsen af årsregnskaberne for regnskabsåret 1999, var herved uden betydning.

16 I præmis 51 fastslog Retten, at i en sådan situation var det muligt for sagsøgeren at stille en bankgaranti uden at bringe sin eksistens i fare. Set i lyset af selskabets generelt forbedrede situation ville en gennemførelse af den anfægtede beslutning, inden der blev afsagt dom i hovedsagen, ikke kunne påføre sagsøgeren alvorlig skade, som ikke ville kunne afhjælpes, selv om Retten måtte annullere beslutningen. Betingelsen vedrørende uopsættelighed var således ikke opfyldt.

17 Retten anførte endvidere, at en interesseafvejning talte imod, at sagsøgerens begæring blev taget til følge. Den almindelige interesse i, at den anfægtede beslutning blev respekteret, hvilket er forbundet med opretholdelsen af effektiviteten af Fællesskabets konkurrenceregler og den afskrækkende virkning af de bøder, Kommissionen pålægger, gik forud for sagsøgerens særlige interesser, da selskabet ikke længere stod over for en risiko for et alvorligt og uopretteligt tab.

Appellen

Appellantens argumenter

18 Cho Yang Shipping har støttet appellen på fire anbringender. Retten fordrejede de fremlagte beviser, den begik processuelle fejl, den foretog en fejlagtig retsan-

vendelse ved anvendelsen af kriterierne for at opnå foreløbige forholdsregler og ved vurderingen af sin egen kompetence.

19 Med det første anbringende er det gjort gældende, at Retten i vurderingen af uopsætteligheden og interesseafvejningen fordrejede beviserne, som var blevet den forelagt.

20 Hermed har det appellerende selskab, idet det dog vedkender sig en generelt forbedret økonomisk situation, anført, at Retten ved beskrivelsen af situationen i 1999 støttede sig til selskabets driftsresultat, som ikke tog højde for den væsentlige rentebyrde, og til nettoresultatet, som ikke var positivt på grund af driftsresultatet, men udelukkende på grund af et frasalg af aktiver, som var blevet iværksat i overensstemmelse med omstruktureringsplanen, og hvis provenu derfor øjeblikkeligt blev overført til bankerne for at nedbringe appellantens gæld.

21 Som følge heraf tog Retten hverken hensyn til renteudgifterne, som appellanten måtte afholde på grund af den meget store bankgæld, eller den vigtigste indikator, nemlig evnen til skabe en kontinuerlig indtjening, dvs. det forhold, at Cho Yang Shipping, når de ekstraordinære salg af aktiver ikke medregnes, havde et ordinært underskud på 7 mia. KRW (4 mio. EUR) i 1999.

22 Selskabets økonomiske situation var derfor ifølge appellanten stadig skrøbelig, på trods af de forbedringer, der var opnået gennem omstruktureringsplanen, som gennemføres frem til udgangen af 2002.

23 Retten fordrejede ligeledes bevismaterialet, da den fastslog, at appellanten i nær fremtid, som følge af frasalget af selskabets andel i Dong Young Shipping og Dong Seoul, ville opnå en likviditet, som langt oversteg bødens størrelse, nemlig henholdsvis 4 mia. KRW (3 mio. EUR) og 80 mia. KRW (63 mio. EUR) ifølge beregningerne i omstruktureringsplanen.

24 For det første er det appellerende selskabs andele stillet som sikkerhed i Seoul Bank for op til 70,202 mia. KRW, således som beskrevet i note 5 til appellantens årsregnskab for 1999. Afkastet af et frasalg af disse andele kan derfor ikke anvendes til betaling af den af Kommissionen pålagte bøde.

25 For det andet fremgår det af appellantens besvarelse af spørgsmål fra Retten, at appellanten hos Seoul Bank havde opnået en udsættelse af fristen for frasalg af ejerandelene i Dong Young Shipping og Dong Seoul frem til henholdsvis juni 2000 og juni 2001, idet appellanten ikke havde været i stand til at finde en køber inden udgangen af 1998 som forudset i omstruktureringsplanen. Først den 17. august 2000 lykkedes det endeligt at sælge selskabets andel i Dong Young Shipping til et beløb af 5,250 mia. KRW (4 mio. EUR), som blev videreledt til Seoul Bank. Andelen i Dong Seoul havde man endnu ikke kunnet sælge. Provenuet herfra vil tidligst kunne være til rådighed et år efter udstedelsen af den anfægtede retsakt.

26 Retten havde ligeledes fordrejet beviserne ved at fastslå, at appellanten kunne have opnået en bankgaranti eller et lån til indfrielse af bøden ud fra kriterier, som ingen af bankerne havde anvendt, og ved ikke at tage bankernes holdning over for det appellerende selskab i betragtning.

27 Appellanten havde imidlertid bevist, at både selskabets hovedbankforbindelse, Seoul Bank, og tre andre banker i november 1998 og igen i juli og august 1999 af identiske grunde havde afvist at yde en bankgaranti, nemlig på grund af det appellerende selskabs ringe sikkerhed for allerede eksisterende gæld, og på grund af at selskabets passiver oversteg den indbetalte kapital, og at forholdet gæld/egenkapital var betydeligt højere end det, der karakteriserer en normal situation. Bankerne ville også i 1999 have afvist at give appellanten yderligere kredit.

28 Modsat det af Retten fastslåede tillod det forhold, at appellantens likvide midler ikke blev fuldstændig opslugt af rentebyrden, ikke selskabet at opnå en bankgaranti. Disse midler blev brugt til at betale af på de eksisterende lån. At Rettens konklusion var fejlagtig, bekræftes derved, at appellantens banker på ny afviste at give selskabet en garanti, da der blev anmodet herom på baggrund af årsregnskabet for 1999.

29 Fordrejningen af bevismaterialet i tre nøglespørgsmål, nemlig vedrørende det appellerende selskabs resultat for regnskabsåret 1999, salget af andelene i Dong Young Shipping og Dong Seoul samt angående muligheden for at opnå en bankgaranti eller et lån, ophæver fuldstændig både Rettens konklusion, i henhold til hvilken kriterierne angående uopsætteligheden ikke konkret var opfyldt og Rettens interesseafvejning. For at kunne afvise begæringen om udsættelse, antog Retten, at i mangel af en risiko for alvorlige og uoprettelige skader for appellanten, bestod dennes interesse blot i at undgå at betale bøden med det samme.

30 Med det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten tilsidesatte reglerne for sagsbehandlingen ved ikke at give det appellerende selskab mulighed for enten mundtligt eller skriftligt at fremsætte sine bemærkninger vedrørende den økonomiske situation efter godkendelsen af årsregnskabet for 1999. Denne

undladelse udgjorde et anslag mod appellantens ret til forsvar garanteret af fællesskabsretten og mod princippet audi alteram partem.

31 Cho Yang Shipping har anført, at den begrænsede prøvelse af appelsager ved Domstolen bygger på den antagelse, at parterne har haft mulighed for at diskutere alle relevante forhold ved Retten.

32 I forlængelse af indsendelsen af årsregnskabet for 1999 forventede appellanten i lighed med Kommissionen at kunne fremsætte sine bemærkninger hertil, eller at være blevet bedt om at besvare en række spørgsmål angående den økonomiske situation. Som minimum have appellanten regnet med, at der blev afholdt et retsmøde, således som det udtrykkeligt var planlagt af Retten, eftersom den anfægtede beslutning påvirkede dennes retstilling, idet den bragte den udsættelse til ophør, der var blevet givet i medfør af kendelsen af 15. december 1999, Cho Yang Shipping mod Kommissionen.

33 Denne proceduremæssige tilsidesættelse hindrede appellanten i at overbevise Retten om rigtigheden af selskabets argumenter, bl.a. hvad angår det første anbringende, og i særdeleshed blev appellanten hindret i at fremkomme med det vigtigste bevis angående muligheden for at opnå en bankgaranti efter vedtagelsen af årsregnskabet for 1999, nemlig brevene med afvisning heraf fra de fire banker. Formuleret mere generelt var det appellerende selskab ikke i stand til over for Retten at gøre rede for udviklingen i omstruktureringsprocessen.

34 Med det tredje anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten foretog en fejlagtig retsanvendelse for så vidt angår kriterierne for udsættelse af gennemførelse, idet den anlagde en ubegrundet restriktiv fortolkning af, om der forelå ganske særlige omstændigheder, som kunne retfærdiggøre en fravigelse fra kravet om at stille en bankgaranti til rådighed.

35 I vurderingen heraf burde Retten have taget de tre nedenfor nævnte forhold i betragtning.

36 For det første havde en uafhængig og upartisk domstol i overensstemmelse med fællesskabsrettens grundlæggende principper endnu ikke taget stilling til, om der forelå en overtrædelse af fællesskabsretten.

37 Denne omstændighed var af særlig stor betydning i forhold til muligheden for at suspendere pligten til at betale en bøde pålagt af Kommissionen i medfør af de konkurrenceretlige regler. I praksis medfører gennemførelsen af en beslutning om pålæggelse af en bøde, inden Retten har afsagt sin dom, at en virksomhed straffes for en overtrædelse af konkurrencereglerne, før overtrædelsen er blevet fastslået af en uafhængig og upartisk domstol.

38 Kun en ophævelse af en bøde pålagt af Kommissionen i medfør af konkurrencereglerne, der gælder så længe sagen verserer for domstolene, uden krav om en bankgaranti, opfylder fuldt ud kravet om retten til forsvar og adgangen til domstolsprøvelse. Således har DSR-Senator Lines GmbH efter kendelsen i sagen DSR-Senator Lines mod Kommissionen anlagt sag mod EU's femten medlemsstater ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og derved gjort gældende, at den manglende suspension af den bøde, som var blevet pålagt selskabet ved den anfægtede beslutning, krænkede den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

39 For det andet var retssagen med henblik på at fastslå bødens størrelse endnu ikke afsluttet.

40 Eftersom hovedsagen er anlagt i henhold til artikel 229 EF, har Fællesskabets retsinstanser imidlertid fuld kompetence til at annullerer eller nedsætte en bøde, som Kommissionen har pålagt.

41 At den rette størrelse af en bøde, som pålægges en virksomhed, der har overtrådt konkurrencereglerne, i sidste ende fastsættes af Fællesskabets retsinstanser, er et vigtigt forhold, som Retten bør tage i betragtning, når den bestemmer, om en begæring om udsættelse skal tages til følge.

42 For det tredje berører en udsættelse af opkrævningen af et beløb udelukkende datoen for, hvornår summen skal betales, uden at dette indvirker på konkurrencen eller på tredjemands forhold.

43 Retten bør tage denne vigtige omstændighed i betragtning, når det vurderes, om gennemførelsen skal udsættes. Under alle omstændigheder må Retten angående udsættelse af inddrivelsen af en bøde ikke indtage en mere restriktiv holdning, end den indtager angående udsættelsen af andre foranstaltninger, som Kommissionen kan pålægge virksomheder for at bringe en overtrædelse af konkurrencereglerne til ophør. Til en udsættelse kræves ikke, at ganske særlige omstændigheder foreligger.

44 Havde Retten taget de tre ovennævnte forhold i betragtning ville den have indtaget en mindre restriktiv holdning til spørgsmålet om, hvorvidt ganske særlige forhold forelå.

45 Det forhold, at det appellerende selskab i den foreliggende sag har åbenlyse økonomiske problemer, at det er genstand for en omstruktureringsplan pålagt af dets hovedbankforbindelse efter tilsyn fra et regeringsorgan, og at selskabet har

påvist sin manglende evne til at opnå en bankgaranti af en størrelse svarende til bøden samt renterne heraf, bør anses for bevis på, at der foreligger ganske særlige omstændigheder, der retfærdiggør en udsættelse af forpligtigelsen til at betale den bøde, som er pålagt af Kommissionen.

46 Med det fjerde og sidste anbringende gøres gældende, at Retten foretog en fejlagtig retsanvendelse ved at antage, at den ikke havde kompetence til at anordne foreløbige forholdsregler, indtil Domstolen afsiger endelig dom i hovedsagen angående appellen af Rettens dom.

47 Denne konklusion er fejlagtig, i det mindste når det angår inddrivelsen af en bøde, som er pålagt som følge af en tilsidesættelse af konkurrencereglerne. På dette retsområde er det Retten, der af hensyn til en god retspleje har kompetence til at udsætte gennemførelsen, indtil en appel af afgørelsen i hovedsagen. Når appel er indgivet, er Domstolen kompetent til at ændre vilkårene for udsættelsen eller bringe den til ophør, hvis forholdene ændrer sig.

48 Det synes at fremgå af artikel 83, stk. 1, EF og artikel 118 i Domstolens procesreglement, at Domstolen ikke har kompetence til at anordne udsættelse af gennemførelsen, før en appel er indgivet. For effektivt at beskytte de involverede virksomheder er det derfor afgørende, at Retten i det mindste kan anordne udsættelse af gennemførelsen af en beslutning om bødepålæggelse, indtil fristen for indgivelse af appel i hovedsagen er udløbet.

Kommissionens argumenter

49 Kommissionen har indledningsvis bemærket, at den ikke har krævet øjeblikkelig betaling af bøden. Proceduren om foreløbige forholdsregler, der er iværksat af appellanten, angår derfor udelukkende kravet om at stille en bankgaranti. I henhold til fast retspraksis kan en anmodning om at blive undtaget herfor imidlertid kun efterkommes i særlige situationer, hvor det er objektivt umuligt at stille denne garanti, eller hvis kravet herom vil påføre appellanten alvorlig og uoprettelig skade.

50 Ifølge Kommissionen bør det første anbringende om, at Retten fordrejede de forelagte beviser, afvises, og anbringendet er under alle omstændigheder ugrundet.

51 Argumenterne til støtte for dette anbringende er i sidste ende en påstand om, at Retten foretog en fejlagtig vurdering af appellantens økonomiske forhold, eller at Retten burde have lagt mere vægt på nogle elementer i den appellerede kendelse og mindre vægt på andre. Disse spørgsmål kan imidlertid ikke være genstand for en appel.

52 Modsat det appellerende selskab er det Kommissionens opfattelse, at Retten ikke fordrejede de forelagte beviser, og disse fuldt ud retfærdiggør den appellerede kendelse.

53 Således blev det ikke konstateret, at det appellerende selskab igen var blevet et relativt økonomisk sundt selskab, udelukkende på baggrund af driftsresultatet og nettoresultatet for det den 31. december 1999 afsluttede regnskabsår. Retten tog højde for en række elementer, herunder også den meget store stigning i Cho Yang Shipping's aktiver og forbedringen af forholdet gæld/egenkapital, den væsentlige reduktion af passiver og renter på bankgælden, det gode resultat i anden halvdel af 1999 samt den genoprejsning, der er sket i medfør af omstruktureringsplanen.

54 Under alle omstændigheder bekræftede de reviderede regnskaber for regnskabsåret 1999, at der var sket en bemærkelsesværdig forbedring af det appellerende selskabs økonomiske situation. Dets ordinære tab i 1999 på 7 mia. KRW skal ses i forhold til 1998, hvor tabet oversteg 100 mia. KRW. Tabstallet viser, at appellanten havde overskud i andet semester af 1999, eftersom selskabet i første semester af samme år havde et underskud på 9 mia. KRW.

55 Reduktionen af appellantens gæld og følgelig også af rentebyrden, som den appellerede kendelse henviser til, er af særlig betydning, da den giver appellanten mulighed for at forvandle et positivt driftsresultat til overskud på den almindelige drift. I øvrigt er rentebyrden blevet reduceret til halvdelen siden 1997, og en betragtelig forbedring har fundet sted i anden halvdel af 1999.

56 Det mulige salg af appellantens andele i Dong Seoul og Dong Young Shipping udgjorde ligeledes blot et af elementerne, som Retten tog i betragtning ved vurderingen af selskabets økonomiske situation. Salget blev kun nævnt som svar på argumentet om, at det appellerende selskabs skibe og ejendomme havde en værdi, som var mindre end det banklån, de garanterede for. Udbetalingen af det beløb, som et salg resulterer i, vil i øvrigt yderligere forbedre appellantens aktiver og reducere selskabets rentebyrde, hvilket bekræfter den vurdering, Retten kom frem til. I øvrigt er kun 70 af de 84 mia. KRW, som Cho Yang Shipping formoder at tjene på frasalget, afsat til nedbringelse af gælden.

57 Appellantens likvide midler er i øvrigt blot en indikation af, at den økonomiske situation var forbedret, og at selskabet kunne forvente en mere positiv holdning fra sine bankforbindelser i deres valg mellem at hjælpe det appellerende selskab eller lade det opløse.

58 Med hensyn til det andet anbringende, i henhold til hvilket Retten tilsidesatte proceduren ved ikke at give det appellerende selskab mulighed for at fremsætte sine bemærkninger vedrørende den økonomiske situation efter vedtagelsen af årsregnskabet for 1999, har Kommissionen gjort gældende, at det er ugrundet.

59 Hensigten med den midlertidige ophævelse af den appellerede kendelse ved kendelsen i sagen Cho Yang Shipping mod Kommissionen af 15. december 1999 og anmodningen om fremlæggelse af de reviderede regnskaber for året 1999 var at give Retten mulighed for at vurdere appellantens argumenter på basis af endelige tal frem for at holde sig til parternes forudsigelser. Det var derfor ikke nødvendigt at diskutere punkter, som for længst var undersøgt. Kommissionen nøjedes derfor med at begrunde, hvorfor de endelige tal bekræftede dens argumenter. Under alle omstændigheder kunne appellanten være fremkommet med alle relevante bemærkninger angående regnskabet, da dette blev fremsendt til Retten.

60 Ligeledes kunne det appellerende selskab, såfremt det havde fundet det nødvendigt, have videresendt til Rettens præsident alle informationer vedrørende den igangværende omstrukturering såvel som de nye breve fra bankerne, hvori det afvistes at stille en bankgaranti.

61 Ifølge Kommissionen bør appellantens tredje anbringende om, at Retten foretog en fejlagtig retsanvendelse for så vidt angår kriterierne for udsættelse af gennemførelsen, afvises, idet appellanten ikke gjorde gældende for Retten, at den restriktive retspraksis angående mulighederne for at opnå udsættelse af betalingen af en bøde uden at stille en bankgaranti i sig selv er fejlagtig.

62 Selv hvis anbringendet antages til realitetsbehandling, er det ifølge Kommissionen ugrundet. Retten begrænsede sig til at anvende kriterierne fra Domstolens retspraksis for, hvornår ganske særlige omstændigheder foreligger.

63 I det omfang en uafhængig og upartisk domstol endnu ikke har fastslået eksistensen af en tilsidesættelse af Fællesskabets konkurrenceregler, eller når retssagen med henblik på at fastlægge størrelsen af en bøde, som er pålagt på grund af denne tilsidesættelse, endnu ikke er afsluttet, da kan en forpligtelse til at betale denne bøde uden udsættelse under en appel til en uafhængig retsinstans være i strid med artikel 6 i den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder såvel som med fællesskabsretten, hvis resultatet af denne forpligtelse til at betale med det samme betyder, at den berørte virksomhed afskæres adgangen til en domstol, særligt når betaling af bøden vil føre til selskabets ophør.

64 Dette var under ingen omstændigheder tilfældet i den foreliggende sag. Udsættelse af inddrivelsen af bøden ville være blevet givet af Kommissionen, hvis en bankgaranti kunne stilles. Når en virksomhed derudover kan bevise, at usædvanlige forhold gør sig gældende, nemlig når det er umuligt at stille garantien, kan denne af Retten ved kendelse fritages for forpligtelsen til at stille en garanti.

65 Angående den sag, der var indgivet af DSR-Senator Lines til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, vedrører denne et væsentligt anderledes spørgsmål, nemlig hvorvidt Fællesskabets retsinstanser har lov til at tage hensyn til den økonomiske styrke af den gruppe, som den pågældende virksomhed er en del af, selv om DSR-Senator Lines er en selvstændig juridisk person i forhold til gruppen.

66 Argumentet om, at en udsættelse af bødens betaling ikke har indvirkning på konkurrencen, bør afvises af to grunde. For det første er det ikke blevet påberåbt under sagen for Retten, og for det andet søges det hermed at anfægte Rettens interesseafvejning.

67 Under alle omstændigheder anvendte Retten de samme kriterier angående udsættelsen af inddrivelsen af bøden som ved udsættelse af gennemførelsen af

andre foranstaltninger, som Kommissionen kan pålægge en virksomhed for at bringe en overtrædelse af konkurrencereglerne til ophør, nemlig en undersøgelse af, om en udsættelse er nødvendig for at undgå en alvorlig og uoprettelig skade. Kravet om, at ganske særlige omstændigheder skal foreligge for at opnå en fritagelse for kravet om at stille en bankgaranti, skyldes blot, at en udsættelse af inddrivelsen af bøden allerede foreligger, og at en undtagelse fra kravet om at stille en bankgaranti kun kan gives i særlige tilfælde.

68 Hvad endeligt angår det fjerde og sidste anbringende, hvor det gøres gældende, at Retten foretog en fejlagtig retsanvendelse ved vurderingen af sin egen kompetence, har Kommissionen gjort gældende, at dette er ugrundet, eftersom Retten ikke har kompetence til at anordne foreløbige forholdsregler, indtil endelig dom afsiges i hovedsagen efter appel af Rettens dom. Når en sag er kommet frem til Domstolen, er det den, der afgør, om en beslutning fra Kommissionen skal udsættes, indtil den endelige dom er afsagt.

69 Kommissionen anser det derimod ikke for at være urimeligt at gøre gældende, at Retten bør være kompetent til at kunne udsætte inddrivelsen af en bøde, indtil udløbet af appelfristen.

70 Selv hvis Retten imidlertid har begået en fejl i vurderingen af sin kompetence til at anordne udsættelse af gennemførelsen indtil Domstolens endelige dom, gør Kommissionen gældende, at dette ikke vil have nogen indflydelse på den foreliggende appel, idet Retten afviste appellantens argumenter angående nødvendigheden af en udsættelse af gennemførelsen.

71 Da parternes skriftlige indlæg indeholder alle de nødvendige oplysninger for at kunne afgøre appellen, er der ikke anledning til at afholde mundtlig forhandling.

Domstolens bemærkninger

72 Indledningsvis bemærkes, at i henhold til artikel 225 EF og artikel 51 i EF-statutten for Domstolen er appellen begrænset til retsspørgsmål og skal støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har tilsidesat fællesskabsretten.

73 Det er således alene Retten, der er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, medmindre en indholdsmæssig urigtighed af dens konstateringer måtte følge af de akter, den har fået forelagt i sagen, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder.

74 Endvidere bemærkes, at Domstolen under en appel principielt ikke har kompetence til at undersøge de beviser, Retten har lagt til grund ved fastlæggelsen eller vurderingen af faktum. Når de almindelige retsgrundsætninger vedrørende bevisbyrde såvel som de processuelle regler for fremlæggelse af bevis er blevet iagttaget, har alene Retten kompetence til at afgøre, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt (jf. kendelse af 25.6.1998, sag C-159/98 P(R), De Nederlandske Antiller mod Rådet, Sml. I, s. 4147, præmis 68).

75 På baggrund af disse bemærkninger skal Domstolen herefter tage stilling til de anbringender, der er fremført til støtte for appellen.

76 Med det første anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten fordrejede beviserne, som var blevet den forelagt angående resultatet for regnskabsåret 1999, frasalget af selskabets ejerandele i Dong Young Shipping og Dong Seoul og angående selskabets evne til at opnå en bankgaranti eller et lån.

77 Det skal i denne sammenhæng fastslås, at det hverken fremgår af appellantens klagepunkter eller af den appellerede kendelse, at Rettens konklusioner vedrørende de tre forhold, der er nævnt i forrige præmis, skulle være behæftet med indholdsmæssige mangler.

78 Modsat det, der er blevet gjort gældende i appelskriftet, tog Retten appellantens rentebyrde i betragtning og byggede ikke sin vurdering udelukkende på driftsresultatet og nettoresultatet for 1999. Retten undersøgte, om appellantens økonomiske situation var blevet forbedret i et sådant omfang, at selskabet kunne opnå en bankgaranti uden at bringe sin eksistens i fare.

79 For at nå frem til konklusionen om, at det appellerende selskab igen var relativt sundt, tog Retten i den appellerede kendelses præmis 48 hensyn til en række forhold, herunder den betydelige forbedring af appellantens aktiver og gældsrate, den væsentlige reduktion af dets passiver og rentebyrden, den omstændighed, at et bedre resultat end forventet var blevet opnået i anden halvdel af 1999 samt den genopretning, som omstruktureringen resulterede i.

80 Hvad angår det appellerende selskabs deltagelse i Dong Young Shipping og Dong Seoul er det vigtigt at henlede opmærksomheden på, at Retten i præmis 49 nøjedes med at fastslå, at selv om appellanten oplevede problemer i forbindelse med salget heraf, var værdien af ejerandelene langt større end bøden.

81 Under disse omstændigheder kan Rettens bedømmelse af beviserne af de i præmis 72 til 74 nævnte grunde ikke tages op til fornyet bedømmelse, idet Retten antog, at appellanten under hensyn til selskabets forbedrede økonomiske situation, de førnævnte ejerandele og den i 1999 opnåede mulighed for selvfinansiering ville være i stand til at opnå en bankgaranti eller i det mindste fremskaffe midlerne til at betale bøden.

82 Det første anbringende kan derfor ikke lægges til grund.

83 Med det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten tilsidesatte reglerne for sagsbehandlingen ved ikke at give det appellerende selskab mulighed for enten mundtligt eller skriftligt at fremsætte sine bemærkninger vedrørende den økonomiske situation efter vedtagelsen af årsregnskabet for 1999.

84 Det er herved tilstrækkeligt at konstatere, at appellanten for Retten både mundtligt og skriftligt kunne have fremført sine bemærkninger angående selskabets økonomiske udvikling. Rettens undersøgelse af de reviderede regnskaber for regnskabsåret 1999, hvortil appellanten kunne have bilagt alle de bemærkninger, det fandt relevante, udgjorde afslutningen på en proces, hvor det appellerende selskab flere gange undervejs havde mulighed for at fremkomme med sin opfattelse af dets økonomiske situation.

85 Under disse omstændigheder kan det ikke anses for et anslag mod appellantens ret til forsvar og mod princippet audi alteram partem, at Retten fandt det unødvendigt at foretage en ny mundtlig høring, efter at appellanten havde sendt sine reviderede regnskaber for 1999, og ej heller skriftligt at stille appellanten spørgsmål.

86 Det andet anbringende kan derfor heller ikke lægges til grund.

87 Med det tredje anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten foretog en fejlagtig retsanvendelse, idet den anlagde en ubegrundet restriktiv fortolkning af, om der forelå ganske særlige omstændigheder, som kunne retfærdiggøre en fravigelse fra kravet om at stille en bankgaranti til rådighed.

88 Det bemærkes, at en anmodning om fritagelse for forpligtelsen til at stille en bankgaranti som betingelse for, at en bøde, som Kommissionen havde pålagt, ikke straks bliver inddrevet, kun kan imødekommes, såfremt der foreligger ganske særlige omstændigheder. Muligheden for at kræve sikkerhedsstillelse er således for så vidt angår sager om foreløbige forholdsregler udtrykkeligt hjemlet i Domstolens og Rettens procesreglement og er i overensstemmelse med Kommissionens velbegrundede, generelle fremgangsmåde (jf. senest kendelsen i sagen DSR-Senator Lines mod Kommissionen, præmis 48).

89 Retten efterprøvede derfor med rette, om sådanne omstændigheder forelå, og fastslog af de i præmis 78 til 80 nævnte grunde, at det var muligt for det appellerende selskab at stille en bankgaranti uden at bringe sin eksistens i fare.

90 Hertil skal det bemærkes, at denne sag ikke vedrører en udsættelse af pligten til at betale bøden, men derimod appellantens mulighed for at opnå en undtagelse fra kravet om at stille en bankgaranti som alternativ til den umiddelbare betaling af bøden.

91 Appellanten har ikke bevist, hvorfor det ville være i strid med Fællesskabets grundlæggende principper at opretholde kravet om bankgaranti som alternativ til umiddelbar betaling af bøden, når der ikke foreligger ganske særlige omstændigheder.

92 Det bemærkes endvidere, at muligheden for at opnå en udsættelse af pligten til at betale en bøde, som er pålagt en virksomhed efter konkurrencereglerne, hvortil knyttes et krav til virksomheden om at bevise, at ganske særlige omstændigheder retfærdiggør, at denne undtages fra pligten til at stille en bankgaranti, tager i særlig grad højde for det forhold, at en overtrædelse af konkurrencereglerne endnu ikke er blevet fastslået af en uafhængig og upartisk domstol, samt at bødens størrelse endnu ikke er endeligt fastlagt.

93 Af disse grunde har Retten ikke foretaget en fejlagtig retsanvendelse ved bedømmelsen af de omstændigheder, som tillader en undtagelse fra kravet om at stille en bankgaranti.

94 Det tredje anbringende kan følgelig ikke lægges til grund.

95 I det fjerde anbringende gøres det gældende, at Retten foretog en fejlagtig retsanvendelse ved at antage, at den ikke havde kompetence til at anordne foreløbige forholdsregler, indtil Domstolen afsiger endelig dom i hovedsagen angående appellen af Rettens dom.

96 Det fremgår af artikel 242 EF og artikel 243 EF, at udsættelsen af gennemførelsen af en retsakt, eksempelvis ved foreløbige forholdsregler, kun kan anordnes inden for rammerne af en sag, som behandles respektivt af Domstolen eller Retten.

97 Endvidere fremgår det af artikel 107, stk. 3, i Rettens procesreglement, at hvis Rettens kendelse ikke angiver, hvornår foreløbige forholdsregler ophører med at have retsvirkning, sker dette ved afsigelsen af endelig dom i sagen.

98 Endelig fremgår det af artikel 53, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen, at det er Domstolen, der under appel skal træffe afgørelse vedrørende en anmodning fra en af parterne om udsættelse af gennemførelse eller om foreløbige forholdsregler.

99 Følgelig har Retten kun kompetence til ved begrundet kendelse at bestemme, at gennemførelsen af en retsakt udsættes inden for rammerne af behandlingen ved denne retsinstans, og retsvirkningerne af en sådan kendelse kan ikke udstrækkes til at gælde for en eventuel appel til Domstolen, og denne er alene kompetent til at behandle enhver begæring om udsættelse af gennemførelsen, som fremkommer under appellen.

100 Retten har derfor, således som den også selv påpeger i den appellerede kendelses præmis 41, ikke kompetence til at anordne foreløbige forholdsregler, indtil Domstolen afsiger endelig dom i hovedsagen efter appel af Rettens dom.

101 Det fjerde anbringende kan derfor heller ikke lægges til grund.

102 Det følger af de ovennævnte overvejelser, at appellantens anbringender til støtte for appellen ikke kan tages til følge, og at appellen følgelig skal forkastes.

Sagens omkostninger

103 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, og denne har tabt appellen, bør det pålægges appellanten at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

1) **Appellen forkastes.**

2) **Cho Yang Shipping Co. Ltd betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 15. december 2000.

R. Grass — Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias — Præsident